

ЧАСТЪ ВТОРА.

ДОКУМЕНТИ.

Погледъ върху свидѣтелствата за българщината въ Македония.

Свидѣтелствата, които говорятъ за народноститѣ на Македония въ миналото, сж доста много на брой и отъ различно естество, но затова и отъ нееднаква достовѣрность. За да се използватъ за исторически цѣли, тѣ трѣбва да се подлагатъ на оцѣнка, като се обърне внимание на тѣхното потекло по врѣме и мѣсто, а сжщо и на авторството имъ. Отъ друга страна и самиятъ изслѣдвачъ трѣбва да ги разглежда обективно, защото много отъ свидѣтелствата, ако се използватъ недобросъвѣстно, биха послужили само за лоша кауза. Отъ такъво естество сж повечето отъ свидѣтелствата на чужденци, които сж писали за балканскитѣ народи не по лично познанство, а по други, чужди съчинения. Въ свидѣтелства на чужденци, които сж посѣщавали полуострова, се срѣщатъ термини и мѣстни названия, които идатъ отъ древността и традицията и които нѣматъ нищо общо съ съврѣменността. Отъ тая маниерность не сж били освобождени и писателитѣ у самитѣ балкански народи. У тѣхъ турцитѣ се именуватъ сарацини, българитѣ сж мизийци, скити, сърбитѣ — трибали; у тѣхъ терминътъ „епироти“ не посочва националность; „франки“, „латини“, и др. сж често схващани като отдѣлни народи и пр. Кръстоносцитѣ зоватъ албанскитѣ области, които влизали по-рано въ българската държава, България; чужденцитѣ наричатъ често южната половина на полуострова — Гърция и др. Пжтешественикътъ Де ла Брокиеръ прѣзъ 1432 г. още говори